

2012. JANUÁR 29. VASÁRNAP

MÁTÉ 9,18–26

DR. GONDA S. LÁSZLÓ

A vér folyásos asszony meggyógyítása Jairus leányának feltámasztása

^{9,18}Miközben ezeket mondta nekik, íme, egy zsinagógai előljáró ment hozzá, leborult előtte, és így szólt: "A leányom most halt meg, de jöjj, tedd rá a kezéd, és élni fog." ^{9,19}Jézus felkelt, és követte őt tanítványaival együtt. ^{9,20}És íme, egy tizenkét éve vér folyásos asszony hátulról hozzáférkőzve megérintette ruhája szegélyét, ^{9,21}mert ezt mondta magában: "Ha csak megérinthetem ruháját, meggyógyulok." ^{9,22}Amikor Jézus megfordult, és meglátta őt, így szólt: "Bízzál, leányom, hited megtartott téged." És meggyógyult az asszony abban az órában. ^{9,23}Amikor Jézus bement az előljáró házába, és meglátta a fuvolásokat meg a zajongó sokaságot, ^{9,24}így szólt: "Menjetek innen, mert a leányka nem halt meg, csak alszik." Azok pedig kinevették őt. ^{9,25}Amikor aztán kiküldték onnan a sokaságot, bement, megfogta a leányka kezét, mire az felébredt. ^{9,26}És híre ment ennek az egész vidéken.

Amit a textusról tudni kell:

- exegetikai megjegyzések
- teológiai összefüggések feltárása

Ebben a bibliai szakaszban folytatódik az egész 9. fejezetre jellemző egészen sűrített, épp ezért nagyon drámai hatású leírása a Jézussal és körülötte történeteknek. Az egymást követő mondatok éreztetik a felgyorsuló események sodrását. A szentírő fontosnak tartja megjegyezni, hogy a zsinagógai előljáró (Jairus, Mk 5,22) az alatt fordult Jézushoz sürgető kérésével, amíg ő János

tanítványaival beszélt (Mt 9,14–17), ezzel is éreztetve az események sűrűsödő, egyre drámaibbá váló jellegét.

Az ezt követő két történet, a vér folyásos asszony meggyógyítása és a zsinagógai előljáró feltámasztása közös pontja, hogy ezúttal - messiási jelként - Jézusnak a betegség és a halál feletti uralma válik nyilvánvalóvá. Az emberi szenvedés e két legfontosabb területén tanúskodnak a jelek afelől, hogy a Názáreti Jézusban valóban a megígért Messiás, a Krisztus érkezett el. A két történetet összekapcsolja még a hit mozzanata is. A zsinagógai előljáró, miután az Istennek kijáró tisztelettel leborul Jézus előtt, úgy fogalmazza meg a kérését, hogy támassa fel halott leányát, hogy abban mintegy evidenciaként jelenik meg, hogy Jézus képes erre (vö. 18c - „tedd rá a kezedet és élni fog” – futurum indicativus). A vér folyásos asszony történetében hasonló feltétlen bizalom jelenik meg. (vö. 21. – „meggyógyulok”, futurum indicativus). Mind a vér folyásos asszony esetében bekövetkezik, amire a hite irányul (22), mind pedig a zsinagógai előljáró esetében (25c), mindez megerősíti és megkérdőjelezhetetlenné teszi Jézus abszolút messiási hatalmát. A beteg asszonynak adott jézusi biztatás egyben az ilyenfajta feltétlen bizalom legitimálása is részéről: ami az asszony esetében (és valójában a zsinagógai előljáró esetében is) emberi logika szerint örültségnek látszik, azt Jézus hitnek nevezi („a te hited megtartott téged”, 22). A két messiási jel és csoda ugyanakkor tartalmában is

jelzés Isten Országának a természetéről, melynek lényege az emberi szenvedés megszűnése, és a legvégső rettenet, a halál eltörlése.

Prédikációvázlat

Őrületség vagy hit

Bevezetés

A modern ember gondolkodására jellemző, hogy csak azt tudja elfogadni, amit racionális logikával képes bizonyítani. Az előttünk álló két történetben a zsinagógai előljáró és a vér folyásos asszony is az emberi tapasztalat és logika szerint örületséget követ el: biztos tényként épít valamire, ami az emberi tapasztalat és a logikus gondolkodás szerint elképzelhetetlen. Ezek a történetek arra ösztönöznek bennünket, hogy gondolkozzunk el a hit természetéről.

1. Két örült

A zsinagógai előljáró, a korabeli közélet egyik köztisztviselőjében álló, tekintélyes funkciót betöltő vallási tisztviselője, amikor élete legszörnyűbb tragédiáját éli át: meghal a gyermeke, két olyan dolgot tesz, amely nyilvánvalóan örületségnek látszik. Egyrészt leborul és istennek kijáró imádattal illet egy názáreti vándor rabbit, aki épp nemrég étkezett együtt egy közmegvetés tárgyát képező bűnösökkel és barátaival. Ez már önmagában is botrányos és érthetetlen cselekedet a részéről. Még nagyobb örületségnek tűnik, amit mond: tényként közli, hogy hogyha ez a vándortanító, Jézus, ráteszi a kezét a halott leányára az élni fog. Nem talán, nem esetleg, nem „próbáljuk meg ezt is legvégső kétségbeesésünkben”, hanem biztosan.

Ugyanezt látjuk a tizenkét éve beteg asszony esetében is: azt gondolja magában, hogy ha megérinti a tömegben a rabbi ruháját, meggyógyul. Nem esetleg, nem „hátha”, hanem biztosan. Pedig az a helyzet, hogy vallási tanítók kézrátételére nem szoktak feltámadni a halottak, bármennyire is szeretnénk. És az is tény, hogy vándor rabbi ruhájára megérintésére sem szoktak elmúlni gyógyíthatatlan betegségek. Aki ezt gondolja és még csak nem is kételkedik benne, az örült. Az emberi értelem azt diktálja, hogy két, a valóságtól elrugaskodott, talán a szenvedéstől eszüket vesztett, örültről van szó.

2. Két hívő

A két egymásba kapcsolódó bibliai történet azonban más üzenetet hordoz. Az előljáró gyermeke valóban feltámad a halálból. A gyógyíthatatlan beteg asszony valóban meggyógyul. Míg az előljáró is és az asszony is örültek túnt először, most az derül ki, hogy ők döntöttek jól: örületség lett volna nem élni ezzel a lehetőséggel. Jézus, az asszonynak címezve azonosítja is, hogy mi az ő magatartásuk lényege. Ezt mondja: „Bízzál, leányom, a te hited megtartott téged” (22.vers). Tehát az asszony feltétlen bizalmát – és áttételesen az előljáróét is – hitnek nevezi. Akik eddig örültek túntek most a hit példaképeivé váltak. A Jézus által valóságosnak tartott hit természete mindkét szereplő esetében egyszerű: ténynek tekintették, hogy amire szükségük volt, az megvalósulhat – és az meg is valósult. Azonban mindkét esetben egyértelmű, hogy nem valami általános hitről van itt szó, még csak nem is a hit hatalmába vetett bizalomról. Mindkét esetben igaz, hogy a biztos pont maga a Messiás. Mind az előljáró, mind a beteg asszony számára az volt a tény, abban voltak biztosak, hogy Jézus képes megtenni azt, amire szükségük van. Nem a hitben hittek, hanem Jézusban bíztak.

3. Két lehetőség

A ma embere számára is fennáll mindkét lehetőség. Lehetséges az Krisztusba vetett feltétlen bizalmat örületségnek bélyegezni és kinevetni, mint a siratók Jairus házájánál. Ez tűnik a logikus magatartásnak. De lehetséges úgy is dönteni, hogy az ember feltétlen bizalommal fordul Krisztushoz. Lehetséges számolni azzal, hogy ő létezik és képes az emberi értelem szerint leglehetősebbre is. Nem biztos, hogy teljesíteni akarja a kéréseinket és olyan is van, hogy nem tudjuk, hogy miért. De dönthetünk úgy, mint az előljáró és a meggyógyított asszony: elhisszük, hogy hatalmában áll mindent, abszolút mindent megtenni.

Befejezés

A názáreti Jézust úgy mutatják be az evangéliumok, mint a megígért Messiást, a Krisztust, aki isteni hatalommal van felruházva és ezt jelek és csodák bizonyítják. Ilyen messiási jel és csoda Jairus leányának a feltámasztása és a vér folyásos asszony meggyógyítása is. Ezek a jelek és csodák ugyanakkor rámutatnak Isten Országára természetére is, amelynek a lényege az, hogy Isten el akarja törölni az emberi szenvedést és a halál rettenetét. Az előljáró és az asszony története arra utal, hogy lehetséges és érdemes feltétlen és teljes bizalommal bízni Krisztusban, aki képes mindent megtenni, ami az ő szándékával egyezik, és őt a tökéletes és tiszta, isteni emberszeretetet motiválja. Mindez nem örületség tehát, még ha annak is látszik. Ez az igazi hit.